

PORTRETFOTOGRAFE FRÉDÉRIQUE VLAMINGS: “HET MOET ECHT ZIJN.”

Het zijn de ogen die trekken als een magneet. Grote sprekende kinderoogen in de sfeervolle foto's die Frédérique Vlamings thuis en op locatie maakt. “Ik ben altijd op zoek naar die ene intense blik. Een portret van een kind hoeft voor mij niet per se lachend te zijn.”

Na het afronden van de Amsterdamse Fotoacademie ging ze zich bezighouden met het maken van portretten. Hoewel ze ook voor bladen en bedrijven werkt, maakt kinderfotografie nu een groot deel uit van haar werk. Ze maakte in Afrika voor een liefdadigheidsproject foto's van schoolkinderen, maar ook haar eigen kinderen zijn een grote inspiratiebron.

de fotoacademie heb ontwikkeld. Cruciaal daarbij is dat het echt moet zijn. Dat bereik ik door rustig het contact op te bouwen en de kinderen op hun gemak te stellen. Met een spelletje, een grapje of een verhaaltje kruip ik in hun belevingswereld. Als ze ontdooid zijn, begin ik te fotograferen. Ondertussen kletsen en lachen we. Ik heb alle geduld. Dan krijg je foto's waarop de kinderen

“Met een spelletje, een grapje of een verhaaltje kruip ik in hun belevingswereld. Dan krijg je foto's waarop de kinderen natuurlijk en echt overkomen.”

“Toen ik mijn eerste kind kreeg, vond ik het heerlijk om hem te fotograferen. Andere moeders vroegen of ik ook hun kind wilde portretteren, en zo is de bal gaan rollen. Ik ben dol op kinderen, wat goed van pas komt. Portretten maak ik op mijn eigen, onderscheidende manier. Het is voor mij heel belangrijk dat de portretten een artistieke tint hebben binnen een stijl die ik op

natuurlijk en echt overkomen. Ik ben altijd op zoek naar die ene intense blik. Er moet een bepaalde spanning of dynamiek in een portret zitten, en een portret van een kind hoeft voor mij juist niet per se lachend te zijn. Tijdens het fotograferen gaat het mij vooral om het licht, niet zozeer om de omgeving. Geen toeters en bellen om het kind heen, maar puur het kind.”

